

Arrest

nr. 92 946 van 5 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 17 juli 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 7 juni 2012 en van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 21 juni 2012 (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. COPINSCHI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Zoals blijkt uit het verzoekschrift en de nota met opmerkingen dienen de verzoekers op 18 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) in. Deze aanvraag wordt meerdere keren geactualiseerd.

Op 14 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze beslissing wordt betekend op 30 maart 2011.

De verzoekers stellen tegen deze beslissing op 28 april 2011 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De bestreden beslissing wordt echter op 28 juni 2011 door de gemachtigde van de staatssecretaris ingetrokken. De Raad stelt bij arrest nr. 65 472 van 9 augustus 2011 afstand van het geding vast.

Op 18 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing tot ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze beslissing wordt betekend op 6 september 2011.

De verzoekers stellen tegen deze beslissing op 6 oktober 2011 een beroep in bij de Raad. De bestreden beslissing wordt echter op 12 oktober 2011 door de gemachtigde van de staatssecretaris ingetrokken. De Raad stelt bij arrest nr. 71 064 van 30 november 2011 afstand van het geding vast.

Op 29 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing tot ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze beslissing wordt betekend op 16 april 2012.

De verzoekers stellen tegen deze beslissing op 11 mei 2012 een beroep in bij de Raad. De bestreden beslissing wordt echter op 24 mei 2012 door de gemachtigde van de staatssecretaris ingetrokken. De Raad stelt bij arrest nr. 84 147 van 3 juli 2012 afstand van het geding vast.

Op 7 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing tot ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze beslissing wordt betekend op 6 juli 2012, en is vergezeld van twee bevelen om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De motieven van de eerste bestreden beslissing, zijnde de beslissing tot ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, luiden als volgt:

"in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De arts-adviseur concludeerde in zijn medisch advies dd.31.5.2012:

'Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Derhalve

- 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem/haar/hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980)."*

De motieven van de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van de eerste verzoeker, luiden als volgt:

"De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980)."

De motieven van de derde bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van de tweede verzoekster, luiden als volgt:

"De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekers voeren in een eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het artikel 3 van het Europees Verdrag op de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM), van het principe van de behoorlijke motivering van administratieve beslissingen, van het proportionaliteitsprincipe, van de manifeste appreciatiefout, van het principe van een behoorlijke administratie en van het principe volgens hetwelk de administratieve overheid het geheel van de pertinente elementen eigen aan een zaak in overweging dient te nemen wanneer zij een beslissing neemt.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Enig middel afgeleid uit de overtreding :

- *van de artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,*
- *van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 relatief aan de formele motivering van administratieve akten,*
- *van het artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden,*
- *van het principe van de behoorlijke motivering van administratieve beslissingen,*
- *van het proportionaliteitsprincipe,*
- *van de manifeste appreciatiefout,*
- *van het principe van een behoorlijke administratie,*
- *van het principe volgens dewelke de administratieve overheid het geheel van de pertinente elementen eigen aan een zaak in overweging dient te nemen wanneer zij een beslissing neemt;*

DOORDAT

De bestreden akte steunt op de volgende beschouwingen :

« In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door

Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

REDEN :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De arts- adviseur evalueerde de medische gegevens (dd. 31.5.2012) en concludeerde :

“Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”.

Derhalve :

- 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
- 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van de Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Deze beslissing was vergezeld door een advies opgesteld door de geneesheer- raadsman van de Dienst voor Vreemdelingenzaken, advies opgesteld als volgt :

« Ik kom terug op uw vraag voor medische evaluatie van de gezondheidstoestand aangehaald door genoemde persoon in het kader van zijn/ haar vraag om machtiging tot, of verlenging van verblijf, bij onze diensten ingediend op 21.12.2009.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende door u meegenomen medische stukken :

- Medisch getuigschrift (dd. 4/12/2009) ingevuld dr. P. Peusens, waaruit blijkt dat de betrokkene een hepatitis C- infectie heeft;
- Medisch getuigschrift'(dd. 29/06/2010) ingevuld dr. P. P., huisarts, waaruit een infectie met Hepatitis C blijkt. Op 30/06/2010 zou een biopsie volgen;
- Medisch getuigschrift (dd. 26/01/2011- zonder naarn van de patiënt) ingevuld door dr. D.W. waaruit een chronische hepatitis C Genotype 1 blijkt met Fibrose graad II. Start behandeling.
- Medisch getuigschrift (dd. 20/09/2010) ingevuld door dr. P, hematoloog, waaruit een chronische hepatitis C Genotype 1 blijkt met Fibrose graad II.
- Medisch attest (zonder datum) van dr. P, waaruit blijkt dat betrokkene sinds januari 2011 met antiretrovirale middelen wordt behandeld voor zijn hepatitis C- infectie;
- Attest (zonder datum) opgesteld door dr. K. waaruit somatiserende en psychische “pathologie ” blijkt.

Uit een studie van deze documenten blijkt dat de betrokkene geïnfecteerd was met hepatitis C- virus. Hiervoor werd in januari 2011 een behandeling opgestart. Er zijn sindsdien geen elementen aan het dossier toegevoegd, maar vermits de behandeling van behandelbare vormen van hepatitis C nooit langer dan 12 maanden in beslag neemt, kunnen we ervan uitgaan dat, begin maart 2012, de behandeling is afgerond.

Wat de somatiserende en psychische klachten betreft. Het is onduidelijk over welke periode het gaat (attest zonder datum). De klachten zijn vaag omschreven en er is geen behandeling vermeld. Op basis van de beschikbare gegevens kunnen we dit niet weerhouden binnen het kader van de 9ter.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg.

Conclusie:

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt dat geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”.

TERWIJL

Ter inleidende titel, dient er te worden onderstreept dat de bestreden beslissing door middel van huidig beroep exact op de zelfde manier gemotiveerd is dan de ministeriële weigeringsbeslissing genomen op datum van 29 maart 2012.

Welnu, deze ministeriële weigeringsbeslissing, genomen op datum van 29 maart 2012 en betekend aan de verzoekers op datum van 16 april 2012, is aangevochten geweest door middel van een beroep op datum van 11 mei 2012. Naar aanleiding van het indienen van dit beroep, heeft de Dienst voor Vreemdelingenzaken de ministeriële beslissing genomen op datum van 29 maart 2012 ingetrokken, dit om, slechts een maand nadien, de zelfde beslissing te nemen, van het zelfde medisch advies.

Het lijkt evident dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken misbruikt maakt van haar macht, door het intrekken en het vervolgens hernemen, van de zelfde ministeriële beslissing, dit tot 4 maal toe.

1. Schending van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden

Er dient aan te worden herinnerd dat overeenkomstig het 1ste artikel van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, wie dan ook die valt onder de jurisdictie van de Staat, het genot moet krijgen van de rechten die daarbij horen. Het verbod tot onmenselijke en vernederende behandelingen, is dus eveneens van toepassing op vreemde onderhorigen die zich op het Belgisch territorium bevinden, zonder dat vereist is om daarenboven zicht te hebben op de situatie, regulier of niet, van de geïnteresseerde (zie C.E., arrest n° 82.698 van 5 oktober 1999).

Volgens de jurisprudentie van de Raad van State, kan de administratie, wanneer er medische redenen ingeroepen worden ter ondersteuning van een aanvraag tot machtiging van het verblijf, ze niet omzeilen.

De administratie moet overgaan tot een grondig onderzoek van de medische situatie van de vreemdeling door « de noodzakelijke onderzoeken » te verrichten, teneinde volledig op de hoogte te zijn van de situatie van de persoon, waarvan de gezondheidsstaat voorgesteld wordt als zijnde deficiënt en om in staat te zijn om zich uit te spreken “in perfecte kennis van zaken” (zie Raad van State, arrest n° 91.709 van 19 december 2000, vrije vertaling).

Inderdaad, de Raad van State heeft beschouwt dat « het de autoriteit toebehoort die gevat is door een aanvraag tot machtiging (...) van het verblijf om een medische reden (...) om de omstandigheden van de zaak te appreciëren in het licht van de sanitaire en sociale situatie van het land van bestemming, maar eveneens in het licht van de gevolgen van de maatregel van verwijdering op de gezondheid van de geïnteresseerde » (Raad van State, arrest n° 82.698 van 5 oktober 1999, vrije vertaling).

Welnu, in huidig geval, is de administratie niet overgegaan tot één van deze onderzoeken.

Inderdaad, noch de bestreden beslissing, noch het rapport opgesteld door de Dokter T op datum van 31 mei 2012, verduidelijken op geen enkele manier of deze laatste eveneens een hepatoloog en/of gastro-enteroloog is.

Welnu, in het kader van zijn regularisatie-aanvraag tot machtiging van het verblijf om medische redenen, heeft de verzoeker een vervolledigd en ondertekend gecircumstantieerd medisch certificaat neergelegd, voor de 1ste verzoeker, opgesteld door de Dokter K. R., hepatoloog, op datum van 20 september 2010. Dit gecircumstantieerd medisch certificaat verduidelijkte dat de gezondheidsstaat van de 1ste verzoeker, in geval van terugkeer naar zijn land van oorsprong, complicaties zou kunnen inhouden. Dit zelfde medisch certificaat verduidelijkte, voor wat betreft de vraag « Evaluatie van de beschikbaarheid en

toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst » dat « in elk geval dure behandeling (...) goed follow- up vergt » (zie **stuk 3** gevoegd in bijlage bij huidig verzoek).

Het medisch certificaat opgesteld door de Dokter P., gastro- enteroloog, op datum van 27 januari 2011 verduidelijkt dat « Hierbij bevestig ik dat T. M. (...) in behandeling is met antivirale medicatie oww chronische hepatitis C genotype 1 sinds 27-01-2011 en dit voor een periode van 48 weken » (stuk 4).

Men kan niet anders dan vast te stellen dat het rapport van de geneesheer - attaché deze elementen niet op geldige wijze weerlegt.

Bovendien, dit zelfde medisch document van 27 januari 2011 verduidelijkt enkel dat te volgen behandeling door de verzoeker 48 weken in beslag zou nemen.

Dit medisch certificaat verduidelijkt geenszins, of na deze 48 weken van behandeling, de verzoeker effectief genezen zou zijn en dat hij geen enkele behandeling dan ook meer zou moeten volgen.

Welnu, men kan niet anders dan vast te stellen dat de te volgen behandeling door de verzoeker, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, net tot een einde kwam.

Geen enkel element stelde dus zowel de Dienst voor Vreemdelingenzaken als haar geneesheer-raadsman, om te beschouwen, zoals ze het nochtans doen in de bestreden beslissing, dat de behandeling van de verzoeker zijnde afgelopen door het verstrijken van deze duurtijd van 48 weken, dat de chronische Hepatitis C-problemen van de verzoeker totaal en perfect opgelost zouden zijn.

Inderdaad, volgens het vervolledigd en ondertekend medisch certificaat door de Dokter S. D.W., hepatoloog, op datum van 26 januari 2011 opgesteld (zijnde op het ogenblik van het beginnen van de behandeling van de verzoeker door "antivirale therapie"), had de verzoeker ongeveer 60% kans op genezing (stuk 5).

Het is dus geenszins zeker dat de verzoeker, na het vervolledigen van de gevolgde behandeling, helemaal genezen is, alsook niet dat er geen bijkomende behandeling zou opgevolgd moeten worden.

Nochtans, teneinde om te bepalen of er medische problemen persisteren in hoofde van de verzoeker, dienen er medische verificaties uitgevoerd te worden, die gelet op de verstrekte termijn tussen enerzijds het einde van de behandeling van de verzoeker en anderzijds, het advies van de geneesheer-raadsman van de Dienst voor Vreemdelingenzaken en het nemen van de bestreden beslissing, konden nog niet uitgevoerd worden.

Bijgevolg, en in het licht van de gevoegde medische stukken aan het dossier van de verzoeker, hadden de geneesheer-raadsman, alsook de Dienst voor Vreemdelingenzaken, alvorens het medisch advies en de bestreden beslissing tot weigering op te stellen, beter de verzoeker ondervraagd over het einde van de gevolgde behandeling, alsook over de actuele medische situatie van de verzoeker.

Op zijn minst, had de geneesheer-raadsman van de Dienst voor Vreemdelingenzaken contact moeten opnemen met de Dokter D.W, teneinde om de actuele gezondheidsstaat van de verzoeker te kennen.

Men kan niet anders dan vast te stellen dat dit niet het geval is geweest.

Welnu, bij gebreke tot het overgaan tot de noodzakelijke onderzoeken, weerlegt de administratie niet op een serieuze manier dat een verwijdering van het territorium, een onmenselijke en vernederende behandeling kan inhouden in de zin van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (Raad van State, Arrest n° 93.594 van 27 februari 2001).

In het licht van hetgeen voorafgaat, blijkt er duidelijk dat door het nemen van de bestreden beslissing, de administratie het artikel 3 van de Europese Conventie voor het behoud van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden heeft geschonden.

2. Schending van het principe van een behoorlijke administratie, van de ontbrekende, inexacte, onvoldoende en contradictorische motivering en, vanaf dan, van het gebrek aan toegelaten wettelijke motieven, van het voorzichtigheidsprincipe en van de manifeste appreciatiefout

a) In theorie

Het principe van een behoorlijke administratie omvat meerdere noties en verplicht de administratie, meer bepaald de Dienst voor Vreemdelingenzaken, om haar beslissingen te nemen met inachtneming van een zeker aantal principes (zie Y. VAN MENSEL, « Het Beginsel van behoorlijk bestuur », Kluwer, 1990, p. 10 en volgende).

De administratie moet met name de rechten van verdediging, de regel van een evenwichtige procedure, de noodzaak tot onpartijdigheid en het minutieus voorbereiden van administratieve beslissingen respecteren.

Het principe van een behoorlijke administratie moet ook in samenhang gelezen worden met de principes van het voorzichtig en minutieus omgaan van de administratie, wanneer ze zich uitsprekt over een zaak, door de nodige maatregelen te treffen en het zoveel als mogelijk bijeen verzamelen van informatie relatief aan de zaak.

Dat de Raad van State geoordeeld heeft dat het middel getrokken uit de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur gegrond is wanneer wordt vastgesteld dat « de tegenpartij de bestreden beslissing genomen heeft (...) zonder kennis te nemen van de vorderingstoestand van het project ; dat wanneer ze zich had ingelicht in dit opzicht bij de aanvragers of hun Raad, ze vernomen zou hebben dat het project in kwestie op gang was om gerealiseerd te worden » (v. C.E. n° 77.273, 30.11.1998, vrije vertaling).

b) Het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden en de plichten van de administratie

1°) Schending door de administratie van haar verplichting om te antwoorden op de aanvraag van de vreemdeling

In huidig geval, hebben de verzoekers, in hun aanvraag gegrond op het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, meerdere elementen opgeworpen relatief aan de problemen van de 1ste verzoeker om reden van het bestaan, in zijn hoofde, van een actieve Hepatitis C.

Welnu, niet alleen de verschillende certificaten en medische documenten zijn niet correct en volledig onderzocht door de tegenpartij in de bestreden beslissing, maar bovendien, heeft de tegenpartij het niet nuttig geacht om de 1ste verzoeker te laten onderzoeken door een gespecialiseerde geneesheer - raadsman.

Welnu, volgens de jurisprudentie van de Raad van State, moet vanaf dat er medische motieven worden ingeroepen ter ondersteuning van een aanvraag tot machtiging van het verblijf, de Minister van Binnenlandse Zaken hierop antwoorden (zie Raad van State, arrest n° 79.089 van 4 maart 1999).

De administratie moet rekening houden met alle informatie die haar is gecommuniceerd geweest door de vreemdeling.

Welnu, dit is niet het geval geweest in huidig geval, omdat de tegenpartij absoluut geen rekening heeft gehouden met de medische informatie, komende van Dokter PAUWELYN, gastro-enteroloog, op datum van 27 januari 2011, die in zijn medisch certificaat verduidelijkt dat « Hierbij bevestig ik dat T.M. (...) in behandeling is met antivirale medicatie oww chronische hepatitis C genotype 1 sinds 27-01-2011 en dit voor een periode van 48 weken ».

Bovendien, kan men niet anders dan vast te stellen dat de geneesheer-attaché van de Dienst voor Vreemdelingenzaken het niet nuttig geacht heeft, om een advies van een gastro-enteroloog en/of hepatoloog in te winnen, alvorens haar advies op te stellen ter attentie van de gespecialiseerde sectie van de Dienst voor Vreemdelingenzaken.

In dit opzicht, dient de aandacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gevestigd te worden op het feit dat, in haar Arrest van n° 57.377 van 4 maart 2011, de Raad verduidelijkt heeft dat :

« De ambtenaar- geneesheer die tot een conclusie komt die lijnrecht ingaat tegen een standpunt van een gespecialiseerd geneesheer, mag dan ook verwacht worden dat hij, in die specifieke situatie, niet louter op zijn eigen kwalificaties vertrouwt. In voorliggende zaak, rekening houdende met de hoger vermelde gegevens, dient dan ook te worden besloten dat ambtenaar- geneesheer het zorgvuldigheidsbeginsel heeft miskend door een bekomend advies in te winnen van een andere

gespecialiseerde geneesheer, in casu een psychiater, alvorens een advies te verlenen omtrent de medische situatie van eerste verzoeker.

Dat verweerder zich heeft gebaseerd op een advies da top onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen dient te worden besloten dat deze beslissing zelf ook met miskennis van het zorgvuldigheidsbeginsel is gekomen. ».

Men kan niet anders dan vast te stellen dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken op geen enkele manier rekening heeft gehouden met deze principes en op geen enkele manier, beroep heeft gedaan op een hepatoloog en / of gastro-enteroloog, alvorens zijn bestreden beslissing te nemen, om de medische documenten te onderzoeken voorgelegd door de 1ste verzoeker en, in dat geval, om over te gaan tot het onderzoek van deze laatste.

Bovendien, verduidelijkt dit medisch certificaat van 27 januari 2011 enkel dat de te volgen behandeling door de verzoeker 48 weken in beslag zou nemen.

Dit medisch certificaat verduidelijkt geenszins, of na deze 48 weken van behandeling, de verzoeker effectief genezen zou zijn en dat hij geen enkele behandeling dan ook meer zou moeten volgen.

Welnu, men kan niet anders dan vast te stellen dat de te volgen behandeling door de verzoeker, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, net tot een einde kwam.

Geen enkel element stelde dus zowel de Dienst voor Vreemdelingenzaken als haar geneesheer-raadsman, om te beschouwen, zoals ze het nochtans doen in de bestreden beslissing, dat de behandeling van de verzoeker zijnde afgelopen door het verstrijken van deze duurtijd van 48 weken, dat de chronische Hepatitis C-problemen van de verzoeker totaal en perfect opgelost zouden zijn.

Inderdaad, volgens het vervolledigd en ondertekend medisch certificaat door de Dokter S. DEWIT, hepatoloog, op datum van 26 januari 2011 opgesteld (zijnde op het ogenblik van het beginnen van de behandeling van de verzoeker door "antivirale therapie"), had de verzoeker ongeveer 60% kans op genezing (stuk 5).

Het is dus geenszins zeker dat de verzoeker, na het vervolledigen van de gevolgde behandeling, helemaal genezen is, alsook niet dat er geen bijkomende behandeling zou opgevolgd moeten worden.

Nochtans, teneinde om te bepalen of er medische problemen persisteren in hoofde van de verzoeker, dienen er medische verificaties uitgevoerd te worden, die gelet op de verstrekte termijn tussen enerzijds het einde van de behandeling van de verzoeker en anderzijds, het advies van de geneesheer-raadsman van de Dienst voor Vreemdelingenzaken en het nemen van de bestreden beslissing, konden nog niet uitgevoerd worden.

Bijgevolg, en in het licht van de gevoegde medische stukken aan het dossier van de verzoeker, hadden de geneesheer-raadsman, alsook de Dienst voor Vreemdelingenzaken, alvorens het medisch advies en de bestreden beslissing tot weigering op te stellen, beter de verzoeker ondervraagd over het einde van de gevolgde behandeling, alsook over de actuele medische situatie van de verzoeker.

Op zijn minst, had de geneesheer-raadsman van de Dienst voor Vreemdelingenzaken contact moeten opnemen met de Dokter D.W., teneinde om de actuele gezondheidsstaat van de verzoeker te kennen.

Men kan niet anders dan vast te stellen dat dit niet het geval is geweest.

2°) Schending door de administratie van haar verplichting om te oordelen in perfecte kennis van zaken

De administratie moet overgaan tot een grondig onderzoek van de medische situatie van de vreemdeling door « de noodzakelijke onderzoeken » te verrichten, zodat men volledig op de hoogte is van de situatie van de persoon waarvan de gezondheidsstaat als deficiënt wordt voorgesteld en om in staat te zijn om zich te kunnen uitspreken "in perfecte kennis van zaken" (zie Raad van State, arrest n° 91.709 van 19 december 2000).

De Raad van State heeft aldus geoordeeld dat "het toebehoort aan de autoriteit die gevat is met een aanvraag tot machtiging of van prerogatie van verblijf om medische reden of wanneer ze een maatregel van verwijdering vooropstelt, om de omstandigheden van de zaak te appreciëren in het licht van de sanitaire en sociale situatie van het land van bestemming, maar eveneens in het licht van de gevolgen

van de maatregel van verwijdering op de gezondheid van de geïnteresseerde » (zie Raad van State, arrest n° 82.698 van 5 oktober 1999, vrije vertaling).

De administratie moet er dus op toezien dat de vreemdeling in staat is om de reis af te leggen naar zijn land van herkomst. Indien dit het geval is, zal het haar toekomen om de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke zorgen te onderzoeken, die de staat van de vreemdeling vereisen. Indien men niet overgaat tot de noodzakelijke onderzoeken, kan de administratie het risico dat een verwijdering van het territorium een onmenselijke en vernederende behandeling kan vormen in de zin van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, niet op een serieuze manier weerleggen (zie Raad van State, arrest n° 93.594 van 27 februari 2001 : de administratie had zich niet ingelicht over de toegankelijkheid van de noodzakelijke geneesmiddelen die vereist waren voor het medisch opvolgen van de geïnteresseerde).

In huidig geval, zijn deze diverse onderzoeken niet uitgevoerd geweest door de tegenpartij, die dus niet op een serieuze manier het risico, voor de 1ste verzoeker, heeft weerlegd om een onmenselijke en vernederende behandeling te ondergaan in de zin van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, in geval van gedwongen terugkeer naar de Federatie van Rusland.

Inderdaad, noch de bestreden beslissing, noch het rapport van de geneesheer - raadsman verduidelijken welke de beschikbaarheid en/of toegankelijkheid is van de medische behandeling te volgen door de 1ste verzoeker - Dokter K. R. en door de Dokter P. hebben overigens verduidelijkt dat hij opgevolgd zou moeten worden in geval van terugkeer naar de Federatie van Rusland en, meer bepaald, in Ingoesjetie.

3°) Schending door de administratie van haar verplichting om de ernstigheid van de staat van de 1ste verzoeker te onderzoeken

De administratie, moet op « een adequate en voldoende wijze » de particuliere aspecten van de situatie van de zieke vreemdeling benaderen. De graad van zwaarte van deze verplichting is nog hoger wanneer de gezondheidsstaat van de vreemdeling geëvalueerd is geweest door een geneesheer - specialist (zie Raad van State, arrest n° 73.013 van 7 april 1998).

Het komt de autoriteit toe om over te gaan tot een "grondig" onderzoek van de situatie van de zieke, in gebreke hiervan dient ze de raad in te winnen van een expert (zie Raad van State, arrest n° 75.897 van 24 september 1998).

In huidig geval, is de zwaarte van het gecircumstantieerd inachtnemen, geformuleerd door de geneesheer-specialist die de 1ste verzoeker behandelt, zodanig dat het de tegenpartij ertoe had moeten bewegen om over te gaan tot nadere onderzoeken door het advies van een onafhankelijke specialist te raadplegen (zie Raad van State, arrest n° 75.897 van 24 september 1998).

Dit is niet het geval geweest in huidige.

In huidig geval, is de 1ste verzoeker nooit gezien geweest door de geneesheer -raadsman van de tegenpartij, de Dokter T, die daarbovenop, volgens de documenten in het administratief dossier, helemaal geen hepatoloog en / of gastro-enteroloog is.

Welnu, de Raad van State beschouwt dat « in het bezit van gecircumstantieerde medische attesten opgesteld door een geneesheer - specialist die een onwenselijk advies uitspreekt wat betreft de verwijdering van de aanvrager, kon de tegenpartij zich niet tevreden stellen met de opinie van haar geneesheer - raadsman, die, indien hij gespecialiseerd is in « verzekeringsgeneeskunde » en in « gezondheidseconomie », niet gespecialiseerd blijkt te zijn in de tak van de behandelende geneeskunde, waaraan de aanvrager lijdt » (Raad van State, arrest n° 11 1.609 van 16 oktober 2002, vrije vertaling).

In huidig geval, heeft de 1ste verzoeker, die een medisch certificaat heeft voorgelegd opgesteld door een hepatoloog die hem volgt sinds meerdere maanden in België, medisch certificaat waarvan de inhoud perfect gekend is door de tegenpartij op het ogenblik van het nemen van haar beslissing en dus is de inhoud niet op een geldige wijze weerlegt door de tegenpartij in de bestreden beslissing.

Bovendien, kan men niet anders dan vast te stellen dat noch de Dienst voor Vreemdelingenzaken, noch de geneesheer-raadsman van de Dienst voor Vreemdelingenzaken het nodig hebben geacht, terwijl de regularisatie- aanvraag tot verblijf, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, nog steeds hangende was gedurende meer dan 24 maanden, om de 1ste verzoeker te ondervragen over de evolutie van zijn actieve Hepatitis C.

Het is evident dat dergelijke informatie nochtans in staat had kunnen stellen aan de Dienst voor Vreemdelingenzaken om een beslissing te nemen op een meer heldere manier.

4°) Schending door de administratie van haar verplichting om de beschikbaarheid van de zorgen in het land van herkomst te onderzoeken

De administratie moet aantonen dat ze de moeite heeft genomen om erop toe te zien dat de vreemdeling in zijn land kan beschikken over de zorgen die zijn staat vereist (zie Raad van State, arrest n° 95.175 van 7 mei 2001).

De administratie kan niet beweren, zonder een manifeste appreciatiefout te begaan, dat een terugkeer naar zijn land van herkomst mogelijk is wanneer blijkt dat de beschikbaarheid van een psychiatrisch opvolgen van de geïnteresseerde op geen enkele manier onderzocht is geweest in het kader van het onderzoek door zijn geneesheer -raadsman (zie Raad van State, arrest n° 91.152 van 29 november 2000).

Deze verificatie is niet gebeurd in huidig geval.

5°) Schending door de administratie van haar verplichting om de toegankelijkheid van de zorgen van de 1ste verzoeker in zijn land van herkomst te onderzoeken

Volgens de jurisprudentie van de Raad van State, moet de administratie ervoor zorgen dat de beschikbare zorgen in het land van bestemming (in dit geval eveneens in het land van herkomst van de verzoekers) financieel toegankelijk zijn voor de geïnteresseerde. Inderdaad, volgens de Raad van State, maakt de hulpbehoevendheid van de vreemdeling "de effectieve toegankelijkheid" "aleatoire" aan de nodige zorgen (zie Raad van State, arrest n° 80.553 van 1er juni 1999).

De Raad van State heeft overigens geoordeeld dat de administratie het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden miskent, wanneer ze beslist een vreemdeling te verwijderen zonder zich te vergewissen, enerzijds, over de kwaliteit van de zorgen die hem zouden kunnen worden toegediend in zijn land en anderzijds, over de toegankelijkheid van deze voor een persoon "van welke verschijning dan ook" (zie Raad van State, arrest n° 82.698 van 5 oktober 1999).

In huidig geval, kan men niet anders dan vast te stellen dat deze vraag op geen enkele manier onderzocht is geweest door de tegenpartij in de bestreden beslissing.

Welnu, de vraag naar de mogelijkheid tot werken en de effectieve medische mogelijkheid, voor de verzoeker, om een professionele activiteit uit te oefenen in geval van terugkeer naar de Federatie van Rusland, is op geen enkele geldige manier onderzocht geweest door de tegenpartij.

In huidig geval, heeft de tegenpartij haar verplichting tot het onderzoeken van de toegankelijkheid van de nodige zorgen door de verzoeker in zijn land van herkomst, geschonden.

Uit hetgeen vooraf gaat, vloeit voort dat de tegenpartij, door het nemen van de bestreden beslissing, het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden en het principe van een behoorlijke administratie schendt, de bestreden beslissing niet op een adequate manier gemotiveerd heeft, het principe van de zorgvuldigheid heeft geschonden en een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt.

3. Schending van de artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 relatief aan de formele motivering van administratieve aktes

De verzoekers weerleggen de motivering van de bestreden aktes en beslissingen omdat ze inadequaat zijn ; dat een grondig onderzoek van de behouden en ontwikkelde argumenten niet gerealiseerd is geweest ; dat ze vanaf dan inexact is.

Inderdaad, om aan de wensen van de wetgever te voldoen, moet de administratieve beslissing genomen ten aanzien van de aanvrager, wettelijk gemotiveerd zijn in overeenstemming met de vereisten van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De wet van 29 juli 1991 vermeld in haar artikel 2 de verplichting om op formele wijze elke administratieve beslissing met individuele draagwijdte te motiveren.

Het artikel 3 van dezelfde wet stelt dat "opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen." Hetzelfde artikel stelt eveneens dat de motivering "afdoende moet zijn."

Welnu, in huidig geval, is er duidelijk aangetoond hiervoor dat de motivering van de bestreden beslissing niet adequaat is.

De draagwijdte van de motivering moet in overeenstemming zijn met het belang van de beslissing (LEROY M., « La nature, l'étendue et les sanctions de l'obligation de motiver », in het Rapport de la journée d'études de Namur du 8 mai 1992 sur la motivation formelle des actes administratifs, 12-13).

De eis van de motivering van een beslissing heeft als doel dat de betrokkene volledige kennis heeft van de redenen die de beslissing rechtvaardigen (Raad van State, 12.05.1989, Arrest 32.560, R.A.C.E., 1989).

Inderdaad, «een beslissing motiveren in de formele zin van het woord, is het uiteenleggen, uitleggen in de beslissing zelf de redenering in rechte en in feite, dat gediend heeft voor de motivering. Het is het officialis er en in het wat en waarom de auteur van de beslissing geoordeeld heeft zijn bevoegdheid te kunnen toepassen op de situatie in feite dat hem is voorgelegd » (LAGASSE D., « La loi du 28.7.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs », Orientations, 1993, p. 68, vrije vertaling).

Dat bovendien de motivering ook nog "afdoende" moet zijn, te weten dat zij betrekking moet hebben tot de beslissing, dat zij duidelijk, precies, volledig, en voldoende dient te zijn.

De Raad van State heeft de gelegenheid gehad om zich uit te spreken omtrent hetgeen dient te worden begrepen onder het begrip "motivering".

Het is niet voldoende dat het administratief dossier bepaalde feiten bevat op dewelke een beslissing gestoeld is om te kunnen oordelen dat aan de motivering werd voldaan (zie D VANDERMEERSCH, Chron. de jurip., « L'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, J.T., 1987, p. 588 en volgende ; Raad van State, 24/08/1993, Arrest 42.488).

De Raad van State oordeelt immers terecht dat er enkel acht kan worden geslaan op de redenen die in de bestreden beslissing vermeld staan (C.E., 30.3.1993, Arrêt 42.488).

Er dient immers op te worden gewezen dat de administratie ertoe gehouden is « zich een discipline op te leggen die haar verplicht om over te gaan tot een minutieus onderzoek van iedere zaak en haar beslissingen te rechtvaardigen, zonder zich te kunnen verschuilen achter de kennis van de geïnteresseerden van de motieven van de beslissingen hen betreffende, op een manier om hen in staat te stellen om na te gaan of er overgegaan is tot dit onderzoek » (Doc. Pari. Sénat, 1990-1991, n° 215-2 (s.e. 1998), vrije vertaling)."

2.2. De Raad stelt vast dat de aangevoerde middelen in hoofdzaak gericht zijn tegen de eerste bestreden beslissing.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Daarmee samenhangend houdt het respect voor de zorgvuldigheidsplicht in dat de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereidt en stoelt op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.3. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, “zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 8 januari 2012 (BS 6 februari 2012)”, luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een

ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).

2.4. De verzoekers voeren aan dat de administratie niet is overgegaan tot een grondig onderzoek van de medische situatie van de eerste verzoeker. De verweerder stelt daar tegenover dat dit onderzoek wel degelijk gebeurd is, en verwijst daarbij naar de conclusie in het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat stelt: *“Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”*

Uit dit advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer wel degelijk alle door de verzoekers ingezonden medische stukken in overweging genomen heeft:

“Hiervoor maak ik gebruik van de volgende door u meegezonden medische stukken:

- *Medisch getuigschrift (d.d. 4/12/2009), ingevuld door dr. P, waaruit blijkt dat de betrokkene een hepatitis C-infectie heeft;*
- *Medisch getuigschrift (d.d. 29/06/2010) ingevuld door dr. P, huisarts, waaruit een infectie met hepatitis C blijkt. Op 30/06/2010 zou een biopsie volgen;*
- *Medisch getuigschrift (d.d. 26/01/2011 – zonder naam van de patiënt) ingevuld door dr. D.W. waaruit een chronische hepatitis C Genotype 1 blijkt met Fibrose graad II. Start behandeling.*
- *Medisch getuigschrift (d.d. 20/09/2010) ingevuld door dr. P, hepatoloog, waaruit een chronische hepatitis Genotype 1 blijkt met Fibrose graad II;*
- *Medisch attest (zonder datum) van dr. P, waaruit blijkt dat betrokkene sinds januari 2011 met antiretrovirale middelen wordt behandeld voor zijn hepatitis C-infectie;*
- *Attest (zonder datum) opgesteld door dr. K. waaruit somatiserende en psychische “pathologie” blijkt.”*

Uit een studie van deze documenten blijkt dat de betrokkene geïnfecteerd was met hepatitis C- virus. Hiervoor werd in januari 2011 een behandeling opgestart. Er zijn sindsdien geen elementen aan het dossier toegevoegd, maar vermits de behandeling van behandelbare vormen van hepatitis C nooit langer dan 12 maanden in beslag neemt, kunnen we ervan uitgaan dat, begin maart 2012, de behandeling is afgerond.

Wat de somatiserende en psychische klachten betreft. Het is onduidelijk over welke periode het gaat (attest zonder datum). De klachten zijn vaag omschreven en er is geen behandeling vermeld. Op basis van de beschikbare gegevens kunnen we dit niet weerhouden binnen het kader van de 9ter.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg.

Conclusie:

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt dat geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

1.5. Uit dit advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de medische problemen van de eerste verzoeker op zich niet in vraag stelt. De bewering van de verzoekers als zou de ambtenaar-geneesheer niet voldoende gespecialiseerd zijn om de medische attesten te weerleggen en advies dienen in te winnen bij een hepatoloog of gastro-enteroloog houdt geen stand, nu de ambtenaar-geneesheer de vaststellingen uit de medische attesten niet betwist.

Overigens blijkt uit het advies van de ambtenaar-geneesheer dat de aandoening van de eerste verzoeker als tijdelijk en behandelbaar wordt beschouwd, waarbij de termijn van behandeling reeds maanden verstreken was. De stelling van de ambtenaar-geneesheer dat de behandeling van behandelbare vormen van hepatitis C nooit langer duurt dan 12 maanden vindt steun in het medisch attest van dr. P., dat spreekt van een behandeling van 48 weken. Deze behandeling nam een aanvang op 27 januari 2011, en eindigde dus meer dan vijf maanden voor de bestreden beslissing dd. 7 juni 2012 genomen werd.

Waar de verzoekers stellen dat de geneesheer-raadsman de eerste verzoeker had moeten ondervragen over het einde van de gevolgde behandeling en over zijn actuele medische situatie, of minstens contact had moeten opnemen met dr. D.W. om zijn actuele gezondheidstoestand te kennen, merkt de Raad op dat de verweerder niet verplicht is om een vreemdeling die verzoekt om op basis van gezondheidsredenen tot een verblijf gemachtigd te worden steeds aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij artikel 9ter in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd wordt trouwens uitdrukkelijk aangegeven dat geen bijkomend onderzoek vereist is *“indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene”* (Parl.St. Kamer, nr. 2478/001, 35). Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet weliswaar dat het bestuur bijkomende inlichtingen kan vragen maar in de bewoordingen van deze artikelen kan geen plicht tot het vragen van bijkomende inlichtingen worden gelezen.

De Raad wijst erop dat uit artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat het aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen toekomt om alle inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De bewijslast ligt dus vooreerst bij de aanvrager – het is aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen om de nodige documenten aan te brengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de aanvrager aan de wettelijke voorwaarden voldoet.

In casu legde de verzoeker een medisch getuigschrift over waaruit blijkt dat verzoeker sinds 27 januari 2011 een behandeling van 48 weken onderging.

Indien na afloop van deze tijdelijke behandeling de medische situatie van de eerste verzoeker nog niet onder controle is en nog steeds medische behandeling vereist, dan komt het derhalve verzoekers toe om zorgvuldig, waakzaam en voorzichtig te zijn en de verwerende partij, wanneer deze nog geen beslissing heeft genomen inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, op de hoogte te houden van de actuele medische situatie, m.n. de evolutie van zijn ziekte of pathologie, en het voorgelegde medisch dossier aan te vullen. Dit geldt des te meer wanneer verzoekers stellen dat *“Het is dus geenszins zeker dat de verzoeker, na het vervolledigen van de gevolgde behandeling, helemaal genezen is, alsook niet dat er geen bijkomende behandeling zou opgevolgd moeten worden”*. De verplichting die op de aanvrager rust, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (cfr. RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

In casu, stelt de Raad, bij nazicht van het administratief dossier, vast dat de verzoekers na afloop van de behandeling geen bijkomende medische elementen hebben overgemaakt aan de verwerende partij die erop wijzen dat verzoeker niet genezen zou zijn en/of nog steeds in behandeling is of behandeling nodig heeft, hoewel er vijf maanden zitten tussen de afloop van de behandeling en het tijdstip waarop de bestreden beslissing werd genomen.

Verzoekers tonen aldus niet aan dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze heeft overwogen dat *“vermits de behandeling van behandelbare vormen van hepatitis C nooit langer dan 12 maanden in beslag neemt, kunnen we ervan uitgaan dat, begin maart 2012, de behandeling is afgerond.”*, minstens wordt het tegendeel door verzoekers niet aangetoond.

2.6. De verzoekers voeren ook aan dat de verweerder heeft nagelaten te onderzoeken of de eerste verzoeker in zijn land van herkomst kan beschikken over de nodige zorgen en wat de gevolgen zijn van een verwijdering voor de gezondheid van de eerste verzoeker in het licht van de sanitaire en sociale situatie in het land van herkomst. Bovendien moet de administratie erop toezien dat de eerste verzoeker in staat is om de reis af te leggen naar zijn land van herkomst. Het advies van de ambtenaar-geneesheer stelt in dit verband: *“Uit een studie van deze documenten blijkt dat de betrokkene geïnfecteerd was met het hepatitis C-virus. Hiervoor werd in januari 2011 een behandeling opgestart. Er zijn sindsdien geen elementen aan het dossier toegevoegd maar vermits de behandeling van behandelbare vormen van hepatitis C nooit langer dan 12 maanden duurt, kunnen we ervan uitgaan dat*

inmiddels de behandeling is afgerond. [...] Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg.” Volgens dit advies heeft de eerste verzoeker dus geen behandeling meer nodig, en is hij zeker in staat om naar het land van herkomst te reizen. Aan de vraag van de verzoekers dat de administratie moet onderzoeken of de eerste verzoeker in staat is om de reis af te leggen naar zijn land van herkomst werd dan ook reeds tegemoetgekomen. Waar de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijke redelijke wijze kon oordelen dat de behandeling is afgerond, is een verder onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische behandeling, de sanitaire en sociale situatie en de mogelijkheid tot werken in het land van herkomst, gelet op het feit dat de behandeling van de verzoeker geacht wordt reeds afgelopen te zijn, niet nodig.

Aldus tonen de verzoekers niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze of met miskenning van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de aanvraag ongegrond heeft verklaard. Er is geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel noch van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De Raad concludeert dat de eerste bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Evenmin is er sprake van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van de verweerder.

Ten overvloede benadrukt de Raad dat de verzoekers niets in de weg staat om een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen.

2.7. In zoverre dat verzoekers aanvoeren dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 3 EVRM, wijst de Raad erop dat uit de bewoordingen van artikel 9ter Vreemdelingenwet blijkt dat dit artikel gebaseerd is op de begrippen *“een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit”* of *“een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling”*, zoals deze worden gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) in de rechtspraak met betrekking tot artikel 3 EVRM. Zulks blijkt niet enkel uit de bewoordingen van het desbetreffende artikel uit de Vreemdelingenwet doch ook uit de parlementaire voorbereiding. Hieruit blijkt namelijk dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo blijkt uit de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat:

“Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling)” (Parl.St. Kamer, 2005-2006, DOC 51- 2478/001, p. 9).

Tevens blijkt uit de artikelsgewijze bespreking in de Memorie van Toelichting van artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van nieuw artikel 9ter in de Vreemdelingenwet) dat: *“Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens”* (Parl.St. Kamer, 2005-2006, DOC 51- 2478/001, p. 35).

Met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Het Hof heeft tot nu toe nog maar in één enkele zaak, meer bepaald in *D. v. Verenigd Koninkrijk* (EHRM, 2 mei 1997, nr. 30240/96) geoordeeld dat deze ‘zeer uitzonderlijke omstandigheden’ aanwezig waren. In deze zaak oordeelde het Hof dat wegens de combinatie van een aantal factoren, zowel persoonlijke factoren als factoren m.b.t. de medische en sociale omstandigheden in het land van terugkeer, er in dit

geval sprake was van “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*”. Concreet betrof het (1) het terminale en kritieke stadium van een ongeneeslijke ziekte, (2) het gebrek aan en de ontoereikendheid van medische en verzorgende voorzieningen voor de behandeling van de ziekte in het land van terugkeer en (3) het gebrek aan sociale opvang, m.n. de afwezigheid van familieleden of vrienden die een minimum aan voedsel, huisvesting en sociale ondersteuning kunnen verstrekken.

In casu, waar de beweerde schending van artikel 3 EVRM verbonden is met de medische situatie van de eerste verzoeker, wijst de Raad er op dat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Zoals reeds aangegeven blijkt uit het advies van de ambtenaar-geneesheer dat de verzoeker op dit moment geen medische behandeling meer nodig heeft en in staat is om terug te reizen naar het land van herkomst. Het risico in de zin van artikel 9ter, en dus artikel 3 EVRM, inclusief de hoge drempel waar aan moet worden voldaan, kan niet bevestigd worden. Het is evenwel aan de verzoekers om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat de eerste verzoeker bij terugkeer naar het land van herkomst zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

2.8. Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel voortspruitende voor de overheid uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat. (cfr. RvS 108.862 van 4 juli 2002).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste en enig middel is ongegrond.

De Raad stelt voorts vast dat verzoekers de motieven van de tweede en derde bestreden beslissingen niet betwisten noch weerleggen zodat deze beslissingen eveneens gehandhaafd blijven.

Aldus besluit de Raad dat verzoekers geen gegrond middel hebben aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES